

NOVADNIEKS

CETURIDIEN,
1991. gada 31. janvāri

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 12 (6171)
Maksā 10 kap.

RAJONA PANORĀMA

□ Tāpat kā iepriekšējā gadā jaunsaimnieki līgumus par lopu nodošanu var slēgt ar kolhoziem, kā arī tieši ar sagādes organizācijām un galas kombinātiem. Pērn vinnēja tie, kas līgumus noslēdza ar galas kombinātiem, kuri pirmām kārtām nodrošināja savu tiešo līgumu izpildi, bet pēc tam pieņēma lopus pēc līgumiem ar saimniecībām.

Zemnieksaimniecības varēs noslēgt līgumus ar rajona sagādes organizāciju. Par nodotajiem pārtikas produktiem atkal varēs iegādāties rūpniecības preces.

□ Jaunsaimnieki tikās ar Preiļu sīcra rūpniecības pārstāvi. Viņu pretenzijas un mūžīgā problēma — piena tauku saturis. Kā būs šogad?

Rūpniecības pārstāvis informēja, ka turpmāk par saņemto vājprienu nāksies maksāt 9 kapeikas par kilogramu.

Padomju saimniecības «Aglona» mehanizatori, runājot par saimniecības nākotni, pauž apņēmību pielikt visas pūles, lai arī šajā saspringtajā periodā gūtu panākumus. Mechanizatori, it sevišķi no vecākās paaudzes, strādā, nežēlojot pūles gan lauku darbos, gan tehnikas remontā. Tehnika Aglonā tika ieziemota laikus, remonts arī rit normāli.

Starp visu darbu čaklākajiem veicējiem ir mechanizatori Stānislavs Greizis un Antons Mežnieks (attēlos).

J. SILICKA foto

Pašlaik tiekot risināts jautājums par banku kredītu procentiem lauksaimniecībā kopumā:

□ Nu ir skaidrs, ka zemnieku saimniecības spēkbarību varēs iepirk gan par valsts, gan komercenām.

□ Jaunsaimnieki vienojušies, ka dalu tehnikas iepirkšanai koplietojumam. Tie būs kombaini, kāpurķēžu traktori. Kopīgi iegādāsies arī kaltes. Pastāvot naudas un tehnikas deficitam, šī ir vienīgā iespēja, kā nodrošināt visus saimniekus.

bet vēl citiem — bezprocenta aizdevumu nāksies samaksāt pašiem.

□ Sajās ziemas dienās kolhoza «Smelteri» laudis var redzēt mājās vedam labību. Tiem, kas pavasarī cīti piedalījušies akmenē novākšanā no tirumiem un vasarā lopbarības sagatavošanā, atlauts par pieņemamām cenām (18 kapeikas par kilogramu) iepirkā graudus — līdz 600 kilogramiem katram.

Akmenē novākšanas un lopbarības sagādes talkas kolhozā kļuvušas par tradīciju. Tajās iziet vadība, visi speciālisti, kantora

□ Paredzams, ka valsts budžeta līdzekļi zemniekiem saimniecību attīstībai (kapitālieguldījumiem): mehānizācijai, telefonizācijai, pievēcēlu būvei būs apņemti 2,2 miljoni rubļu. Budžeta līdzekļus piešķirts tikai tām saimniecībām, kurām būs izstrādāta dokumentācija.

□ Ar republikas Ministru Padomes 29. decembra lēmumu Nr. 245 paredzēts nepaaugstināt aizdevumu procentu likmes tām zemnieku saimniecībām, kurām aizdevums saņemts līdz 1990. gada 1. novembrim.

□ Sākas bezprocentu aizdevumu norakstīšana. Kuras saimniecības būs pirmās, kam norakstīs aizdevumus? Protams, tās, kuras ne tikai tērē, bet arī ražo. Jau saņemot aizdevumu, tika brīdināts, ka aizdevumu norakstīšana būs atkarīga no saražotās un valstij pārdotās produkcijas daudzuma, tātad — saimniekošanas efektivitātes.

Būs daudzi jaunsaimnieki, kam aizdevumu norakstīs jau šogad, būs tādi, kam nāksies pagaidīt,

darbinieki, pensionāri, skolēni.

□ Līvānu eksperimentālajā māju būves kombinātā saņemta itālu galdečības izstrādājumu ražošanas līnija, kura tiks izvietota jaunajā sagatavju cehā.

Paredzēts, ka produkciju — logu, durvju blokus, sāks ražot pirmajā pusgadā.

Izstrādājumus varēs pasūtīt organizācijas, individuālie pasūtītāji, tai skaitā jaunsaimnieki.

Vārds deputātam

Par kādu cenu?

Visiem vēl atminā televīzijā redzētie kadri par Vilnas notikumiem, kuri apliecinā, ar kādu zvērisku ienaidnieku mums darīšanas. Prieks un gandarījums par mūsu tautas gatavību aizstāvēt savu brīvību un neatkarību. Taču komunisms nebūs komunisms un impērija nebūs impērija, ja tie tik viegli atkāpjas. Rainis jau sen zināja, ka «tūkstoš veidos maiņoties, tas pats ir ienaidnieks».

Mūsu dzīsmotajām barikādēm tanki neuzbruka. Vai tāpēc, ka ne-spētu pievēkt? Droši vien, ka spētu. Uzbrukumu apturēja saimes sabiedrības protests, sašutums un mūsu valdības rīcība. Bet — par kādu cenu?

Pirmkārt, atcelti ierobežojumi armijai, kuri tika noteikti ar 14. novembra lēmumu. Tagad visas deputātu padomes būs spiestas apgādāt ar dzīvokļiem atvajinātos virsniekus, piešķirt līdzekļus armijas uzturēšanai, klusēt par apkārtējās vides piesārnošanu un visu pārējo, kas saistīs ar armijas klātbūtni. Kā lai protestē pret kaut ko, ja necik sen visās deputātu padomēs pieņemti lēmumi par AP politikas pilnīgu atbalstu?

Otrkārt, noslēgta Latvijas — Krievijas līgums par ekonomisko un politisko sadarbību («Novadnieka» apjoma dēļ) nevarēsim to pilnībā izanalizēt, sīkāku aprakstu var izlasīt «Pilsōna» 20. numurā). Cītējam 3. punktu:

«Latvijas Republika un Krievijas Padomju Federatīvā Sociālistiskā Republika uzņemas savstarpējas saistības garantēt personām, kuras šā līguma parakstīšanas brīdi dzīvo Latvijas Republikas un KPFSR teritorijā un tagad ir PSRS pilsoni, tiesības saglabāt vai iegūt Latvijas Reublikas vai Krievijas Padomju Federatīvā Sociālistiskās Republikas pilsonību, ATBILSTOŠI VINU GRĪBAI.»

Tātad — reanimēts nulles variants. Vienādas pases ar LR ģerboni Augstākā Padome ir sagatavojuši gan zemniekiem, kas paaudžu paaudzēm dzīvo Latvijā, gan tākto atbraukušiem klejošajā tūkstošiem, kas veģelēs uz šīs zemes iau likumīgi, gan vakar biedra karti nolikušajam nodevējam, gan arī jebkuram varonīgajam Sarkanās Armijas cīnītājam. Tas, ka viņi atrodas šeit, iau līcina, kāda ir viņu brīvā griba.

Nevienā pasaules valstī šāda mēroga likumi netiek ratificēti bez aprobēšanās ar tautu, un par likumīgu to nevar uzskatīt. Diemžēl arī nelikumīgi lēmumi bieži atnes daudz jaunuma, ko vēlāk nevar izlabot.

Vēl — informācijai. Lietuva analogu līgumu nav noslēgusi, lai gan cietusi vissmagāk. Vispār Lietuva var atlauties nosaukt par saviem gan tos 20 procentus PSRS pilsonu, kas atrodas tās teritorijā, gan iziet uz vienu otru referendumu, un, ja tā to nedara, tad liejā mērā Baltijas vienotības labā, lai palīdzētu mums. Ne vienmēr to protam novērtēt. Tāpēc jau ar tā-

du niknumu uz Lietuvu gāžas karaspēka lavīna, ka redzējām istu ciņu par neatkarību. Nepiekritām Ražuka kunga apgalvojumam, ka uzbruka vājākajam. Lietuva ir stiprākā Baltijā.

Treškārt, vispārējā briesmu atmosfērā arvien biežāk skan prasība atzīt Augstāko Padomi par Latvijas likumīgo valdību. Lai cik joti patiku viens vai otrs AP deputāts, nedrīkst aizmirst dažas liecas. Visus garos 50 gadus Baltiju ir sargājusi ārvalstu neatzīšanas politika. So vairogu tagad varam pauzādēt. Ko mēs būsim ieguvuši, ja pasaule atzīs tagadējo Latvijas valdību? Ja atzīs valdību, jāatzīst arī valsts. Mēs esam bez savas armijas, toties ar 400 000 lielu svešu armiju, bez robežas, toties ar Maskavas regulētu mītītu, turklāt ar pietiekami stipru svešas valsts drošības komiteju. Jeikuru brīdi tanki var nostāties pret AP un līkt atcelt vēl kādus jau tāpat pietieciņus lēmumus un likumus. Valdība skaitīsies likumīga, un ārvalstu parlamenti paraustis plecus: «Slikti jau ir, bet tā ir jūsu iekšējā lieta. Mēs tur nevaram iejaukties.» Rezultātā būsim mazāk aizsargāti kā jebkad.

Ilgas pēc likumīgas valdības laikam ir radījušas bailes, ka varu Latvijā var pārņemt Vislatvijas glābšanas komiteja. Nevajadzētu ar palielināmo stīklu skatīties uz Interfrontes mitīniem, Vislatvijas glābšanas komiteju un tamlīdzīgiem viltvāržiem. Jo mazāk tiem pievērsim uzmanību, jo mazāk tie traucēs. Ne jau šīs marionetes veido Latvijas nākotni!

Varu negrasās sagrabt arī Pilsoņu kongress, lai gan tas ir LR pilsonu vēlēts parlaments, kurā pārstāvētas daudzas sabiedrīskas un politiskās organizācijas. Pilsoņu kongress daudzreiz ir griezies pie Augstākās Padomes ar priekšlikumu sadarboties, izvirzot priekšnoteikumu — lai neviena no pūsēmājā periodā nepretendētu uz likumīgu varu. Līdz likumīgajām Saeimas vēlēšanām Latvijā nav likumīgas valdības.

Pašreiz Augstākā Padome un Pilsoņu kongress ir pieņēmuši kopēju Pazinojumu, kā tas arī tika ziņots. Frakcija «Līdzīstība» ne-apmeklē AP sēdes, par vēlu no iemesliem nosaucot šāda kopēja dokumenta pieņemšanu. Kā rīkoties LTF frakcija? Iztiks bez «Līdzīstības» piedāļīšanas vai atsauks Pazinojumu?

Katrā ziņā ir skaidrs, ka ar piekāpšanos un diplomātiju vēl ir par maz, lai tiktū galā ar «melno sotnju». Tieks slepkavoti pilnīgi nevainīgi cilvēki. Vai var uzvarēt, nemaz nepretojoties?

Esam izklāstījuši savu novērtējumu politiskajai situācijai. Aicinām arī savus vēlētājus izteikt savas domas.

Deputātu grupa no Livāniem:

LIDIJA STORISKA, INGUS VIBĀNS, INESE GARIĀNE, ALDIS SEFLERS, JĀNIS KOVALĒVSKIS

Konfrontācija vai kompromiss?

Latvijas Republikas pilsonība. Šis jautājums mūsu sabiedrībā izsauca arvien vairākus stridus un diskusijas. Kāpēc? Lai atbildētu uz šo jautājumu, noskaidrosim, ko saprot ar terminu «pilsonība».

Politiskajā enciklopēdijā teikts, ka ar pilsonību jāsaprot laikā un telpā noturigu valsti un pilsoņu savstarpējo tiesību un pienākumu vienību. Vienīgi savā valstī pilsonībi ir politiskās, pilsonīcas, sociāli ekonomiskās, civilās utt. tiesības pilnā apjomā. Savukārt vienīgi pret savu valsti pilsoniem jāpilda pilns tādu pienākumu apjomis, ko neuzliek ne ārvalstniekiem, ne bezpavalstniekiem (obligātā karaklāsība). Pilsonībi, vienkārši sakot, ir savas valsts patrioti un saimnieki, uz kuriem gulstas gāvenā politiskā un ekonomiskā atbildība. Tākai pilsonībi, atšķirībā no ārvalstniekiem, ir gatavi ieburīt laikā ar ieročiem rokās, aizstāvēt valsti pret ārējiem ienādniekiem, un tas ir viņu pienākums. Tieši tāpēc vienīgi pilsonībiem valsts piešķir tiesības piedalīties aktīvo valsts varas orgānu — parlamenta, prezidenta — vēlēšanās, tikt ievēlētiem, kā arī tikt ieceļiem augstākajos valsts amatās.

JA VELESANAS PIEDALAS ARI CITU VALSTU PIEDERIGIE (tas ir ārējiem), TAD VINI IE-JAUCA SIS VALSTS PILSONU PASNOTEIKĀS TIESĪBĀS, un tas arī nosaka to, ka visās pasaules valstīs vēlēšanu tiesības parlamentā un citos centrālojatos valsts orgānos ir cieši saistītas ar pilsonību. Citu valstu pilsonīji svešā valstī baus visspārējās cilvēktiesības, taču viņu, kā ārējiem, pienākums ir akceptēt tās zemes pilsonību politiskos lēmumus, kuri viņi ilgāku vai īsāku laiku dzīvo. **VAI VARBUT IR PAT DZIMUSI?** Ārvalstnieki, piemēram, var piedalīties demonstrācijās, taču viņiem parasti nav tiesību tās organizēt (nemaz jau nerunājot par politisko streiku organizēšanas tiesībām), viņi var brīvi izteikties, taču izmantojot tās tiesības, viņi nedrīkst apdraudēt politisko iekārtu un mēģināt iejaukties valsts varas realizēšanā.

Ja ārējiem vēlas piedalīties tās zemes politiskajā dzīvē, tad viņiem, **KĀ INDIVIDIEM**, jāpieprasīta tās pilsonība. Tā var tikt piešķirta, ja viņi izpilda likumdošanā paredzētos priekšnoteikumus, kuri garantē iekārtušanos jau esot sagādāti valsts pilsonību kopumā, parasti — šajā zemē nodzīvotais

taiks, **VALODAS PRASME, ATTEIKSANAS NO SAVAS IE-PRIESEJAS PILSONIBAS. TA VAR TIKT** atteikta, ja izvirzītās prasības netiek izpildītas.

Tādi išumi ir visspārīgo stāp-tautisko tiesību pamatprincipi, pēc kuriem vadās visa civilizētā pasaule un kuru galvenais mērķis ir saglabāt un aizstāvēt gan tās nācijas pašnoteikās, kas izveidoja valsti, gan arī šīs nācijas na-cionālo savdabību.

Vadoties pēc šī principa, Latvijā pašlaik dzīvo LR pilsoni un liels skaits PSRS pilsonu, kas pēc 1940. gada ieradušies mūsu republikā.

Skriet, ka viss ir pilnīgi skaidrs un saprotams, taču, pretēji iepriekš minētajiem un visā pasaulē atzītajiem principiem, šī milzīgā PSRS pilsonu masa, atsevišķas šo pilsonību organizācijas (PSKP, LKP, interfronte utt.) pieprasīja sev Latvijas teritorijā politiskās tiesības, kas būtu tādas pašas kā likumīgajiem LR pilsoniem, pretējā gadījumā draudot ar masu nekārtību, kas faktiski būtu pielidzīnāmas politiskai un ekonomiskai diversijai pret LR.

Kas ir par iemeslu tāk absurdū prasību izvirzīšanai, kurās ir absolūti nepieņemamas LR pilsonu vairākumam?

Liekas, viss klūst skaidrs, ja aplieka to demogrāfisko situāciju Latvijā, kas izveidojusies jaunāk, sakot, varmācīgi izveidota pēc tam, kad Latvija 1940. gadā iegāja okupēta no «draudīgās kaimīnvalsts (PSRS)» puses. Te uzreiz jāpiezīmē, ka šāda piespiedu demogrāfiskās situācijas izmaiņa okupētajā teritorijā stāp-tautiskajā likumdošanā tiek kvalificēta kā noziegums. Diemžel iepriekšējām kolonistiem par to nav ne mazākā priekšstata. Savukārt tie, kas vistešķājā veidā ir vainīgi šajā noziegumā, izmantošo neinformētību un demagogiski kļāvā par cilvēku tiesībām, kaut gan būtībā šo kļāvājāju pārreizējās darbības pamālā ir tās pašas idejas un uzskati, kas pavisam nesen virzīja militarizētās īrākas «internacionalistus», okupējot nelielu Kuveitu un angāvojot, ka tā ir viņu province. Arī viņi pašlaik cenšas nostiprināt savu stāvokli Kuveitā, iepriekšējām kolonistus nostrākās.

Bet — atgriežīsimies die demogrāfiskās situācijas republikā. No kopejā iedzīvototā skaita apmēram puse ir latviešu. No atlīkumiem 50 procentiem nelīdzīvotā apmēram 15 procenti varētu būt

tie, kas uzskatāmi par likumīgajiem LR pilsoniem. Atlikušie 35 procenti, acīmredzot, ir tie PSRS pilsoni, kuri apzināti, realizējot rusifizācijas un kolonizācijas politiku, tika ieplūdināti Latvijā no dažādiem PSRS apgabaliem. Viņu atlašanās LR no starptautiskās likumdošanas viedokļa ir nelikumīga, jo tie šeit ieradušies bez likumīgo valsts varas orgānu atļaujas. So cilvēku lielākā daļa, iespējams — pašiem to pat neapzinoties, lauži pilnīgi objektīvi jau 50 gadus veic iepriekšminēto rusifizācijas un kolonizācijas funkciju, tādējādi izsaucot asu pretreakciju no Latvijas pamatiedzīvotāju — latviešu puses, kura gan daudzus gadus nespēja atklāti izpausties, jo jebkuru neapmierinātību un protesta akciju nesaudezīgi apspieda represīvās iestādes.

Salīdzinājumam varētu atcerēties, ka otrā pasaules kara laikā fašistiskās Vācijas vadītāji savas kolonizācijas plānos, kurus viņi, atšķirībā no PSRS vadītajiem, nemaz tik ļoti neslēpa, bija paredzējuši 25 gadu laikā pilnīgi kolonizēt Baltiju, pārceļot uz Šejienu 500 000 kolonizatoru. Zinot to, ka PSRS 45. gadu laikā ir ieplūdinājusi Baltijā apmēram 2 miljonus cilvēku, var droši apgalvot, ka savas centienos pret Baltijas tautām PSRS atstājusi tālu aiz sevis tādu varmācības etālonu kā nacistisko Vāciju. Baltijas tautas tika nolemts prūšu liktenim — pilnīgi izzušanai.

No iepriekš teiktā var viegli izsečināt, ka no latviešu viedokļa cīņa par pilsonību ir cīņa par savas tautas eksistenci, par tās pašnoteikās tiesībām, bet no PSRS politikas atbalstītāju viedokļa tā ir cīņa par politiskās un ekonomiskās kontroles saglabāšanu Latvijā. Faktiski pretruna ir starp kolonizējamo un kolonizatoru, starp apspiesto un apspiedējotu, starp laupītāju, kas negrib šķirties no laupījuma, un aplaupīto, kuram atnemta atgūšana ir dzīvības un nāves jautājums.

Maz pasaulē ir piemēru, kur šādas pretrunas tāku atrisinātas nevarmācīgā celā. Man liekas, lai cik paradošās tās pirmajā acu uztmetējās liktos, ka vienīgi LR pilsonības konsekventā atjaunošana Latvijas teritorijā dod iespēju izvairīties no konfrontācijas, kas būtu saistīta ar vardarbību. Kāpēc? Domāju un ļoti ceru, ka PSRS pilsonu lielāko daļu ne tik daudz vilina perspektīva būt par citu tautu kolonizētājiem, cik uztrauc personīgās labklājības līmenis, kā arī bailes no iespējamās vardarbības un jādzīvotās pilsonības kopumā, parasti — šajā zemē nodzīvotais

gās ūcības pret sevi. Ja izdotos kauji dajēji-novērst šos divus galvenos faktorus, tajā pamātā laikā saglabājot latviešu tautai kontroli par savu teritoriju, tad varētu izvairīties no asas sadursmes ar neparedzamām sekām abām pusēm.

Gadijumā, ja tiek atjaunota pilsonība tiem, kam tā bija līdz 1940. gada 17. jūnijam un viņu pēcnācējiem, izveidotos situācijas, kur latviešu tauta ir atguvuši politisko kontroli pār savu teritoriju, un tas lautu arī latviešiem iet uz kompromismu un nepieprasīt, lai viņi PSRS pilsoni, kuru atrašanās LR teritorijā ir nelikumīga, nevējoties atstāj tās teritoriju. Viņu lielākā daļa varētu turpināt dzīvot Latvijā, saglabājot savu materiālās labklājības līmeni, taču zaudējot tiesības iejaukties valsts politiskajā dzīvē.

Protams, daudziem nebūs viegli aprast ar domu, ka no «atbrivotāja» un «kultūras nesēja», no lielā, taisnīgā un vienmēr pareiza «evidēcā brāļa» asi pārvērties par ieņācēju no svešas valsts, kurām jāpielāgojas šeit pienemtajiem likumiem, parašām, nacionālajai vieti. Bet vai latviešiem bija, ir un vēl ilgi būs vieglāk tādās pilsetās kā Daugavpils, Rēzekne, Riga u. c.? Pareizāk būtu teikt, ka viņiem ir un būs grūtāk, jo justies kā svešiniekam savā zemē ir nesalīdzināmi smagāk un netaisnīgāk. Protams, nepieciešamība pieļāgoties daudzos izsauks lielāku vai mazāku pretestību, kuru savā labā aktivitā centīties izmantot ap PSKP un tās filiāli — LKP — grupējūs spēki, tādējādi aizstāvot savu privilēgēto stāvokli anektētajā Baltijā. Ja viņiem tās izdosies, tad nākotne būs drūma vienīm, ja nē — tad ir cerība, ka pašreizējās pretrunu starp LR pilsoniem un ienācējiem tiktū atrisināta pēc iespējas nesāpīgākā ceļā. Turkīlā šīs trešais uzdevums nedrīkst tikt veikts uz pirmo divu relikā.

Vairāk kā skaidrs, ka pirmās uzdevums jau pēc savas būtības izslēdz pilsonības piešķiršanu milzīgam skaitam citas valsts pilsonu. It īpaši, ja nem vērā, UK, pilsonības nulles varianti pilsonības piešķiršanu nesaista ne valodas zināšanām, ne ar nepieciešamību objektīvi pierādīt savu lojalitāti pret LR.

Jā runā par otru uzdevumu, tad jāatzīmē, ka kopš 1940. gada PSRS (PSKP) Latvijas teritorijā ir veikusi veselu virknī stāp-tautisko noziegumu. Uzskaņīšu tākai tos, kuri tiek pielīdzināti genocīdam — pret tautu:

— privātipašuma un izveidojušās tautsaimniecības struktūru izvināšana, ko sākot ar 1940. gadu, Latvijā veic PSRS (PSKP).

— svešas pilsonības, ideoloģijas un valodas uzspiešana,

— tautas garīgo spēku, kultūras, morāles, valodas un nacionālās pāsapzīņas graušana.

— tādu apstākļu radīšana, kuri veicina nacionālās identitātes zaudēšanu, kā arī pamatnācījas gīmeni dzīves apstākļu pasliktināšanu,

— noziedzīga dabas bagātību izlaupīšana un apkārtējās vide sagandēšana.

Edgars MUKANS (Preiļos, Nobeigums sekos)

— tējās pašpārvaldes ar sa-

viem brīvprātīgo kārtības

sargu štābiem nodrošina šā-

jos uzņēmumos kārtību ar

algotiem brīvprātīgajiem

sargiem.

Cienījamie rajona iedzīvō-

tāji un ciemiņi! Būsim prā-

siņi paši pret sevi un ci-

tiem! Visur ievērosim pilsonu

tiesības un pienākumus! Arī

automāšinu un citu trans-

porta līdzekļu vadītājiem

jāievēro satīsmes noteikumi

un nedrīkst sēsties pie stū-

res reibuma stāvokli.

J. BOJĀRS, Preiļu rajona Tautas deputātu padomes priekšsēdētāja vietniece

Sargāsim sabiedrisko kārtību

RAJONĀ SAKUSIES BRĪVPRĀTĪGO KĀRTĪBAS SARGU VIENĪBU VEIDOŠANA

ipašumu, cīnīties pret huliganismu, žūpību, ceļu satiksmes noteikumu pārkāpšanu, izejot dežūrās ielās, parkos, staciju, laukumos un citās sabiedriskās vietas. Var tikt izveidotas brīvprātīgo kārtības sargu vienības speciālu uzdevumu veikšanai.

Brīvprātīgajiem kārtības sargiem izsniedz noteikta parauga apliecības un krūšu nozīmes. Tikai sevišķos gadījumos, uz dokumentu noformēšanas laiku, pilsētu un pagastu izpildkomitejas var izsniegt pagaidu apliecības. Dežūru laikā jānēsā arī rokas apsējs.

Katrs brīvprātīgais kārtības sargs dod svinigu solījumu apzinīgi pildīt savus pienākumus likuma ietvaros.

Brīvprātīgajam kārtības sargam ir tiesības pieprā-

teikto sabiedrisko kārtību un izbeigtu pārkāpumus, plēprasīt sabiedriskās kārtības pārkāpējiem uzrādīt pasī vai kādu citu personību aplieciņošu dokumentu. Kārtības sargam ir tiesības nogādāt milicijā vai tautas brīvprātīgo kārtības sargu vienības štābā personas, kas izdarījušas likumpārkāpumus. Vienības štābā nogādāt persona nedrīkst tikt aizkavēta ilgāk par trim stundām.

Brīvprātīgajiem kārtības sargiem ir tiesības iejet klubos, stadionos, kinoteatros, un citās sabiedriskās vietas, lai meklētu likumpārkāpējus, kas slēpjās, vai arī novērstu tur likumpārkāpumus. Viniem ir tiesības arī autotransporta vadītājiem, kas pārkāpj satiksmes noteikumus, pieprāsit uzrādīt dokumentus un

sastādīt attiecīgu aktu, bet transporta līdzekļu vadītājus, kuri atrodas reibuma stāvoklī, — aizturēt un nogādāt tuvākajā milicijas nodalā. Savu darbu tautas brīvprātīgo kārtības sargu vienības un štābi veic, sadarbojoties ar rajona iekšlietu nodalā.

Visi agrākie kārtības sargi, ja vēlas, var iestāties brīvprātīgo kārtības sargu vienības un štābi veic, attiecīgi noformējot dokumentus.

Kārtības sargāšanā jāpiedālās visiem rajona uzņēmumiem un organizācijām ar saviem strādājošajiem un transporta līdzekļiem. Uzņēmumi un organizācijas var arī nepiedalīties šajos pasākumos, bet tad jāpārskaita vietējām pašpārvaldēm noteiktas summas naujas līdzekļu. Savukārt vie-

Cilvēki un likteņi

Pēdējie Azarmolā

Zināju, ka rajona laukos ir vietas, kur nav ceļu, bet kur nebūtu elektības... Izrādās, ka arī tāda vieta ir: bijušā Azarmolas sādža kolhozā «Ezerciems», Kalupes ezera labajā krastā, pie pašas Daugavpils rajona robežas. Šo vietu ieraudzīju, meklējot Edvardu Skrāgi. Kolhozā teica: viņš ir cilvēks, ar kuru vērts iepazīties, parunāt gan par vecajiem laikiem, gan šodienu.

Edvards Skrāgis kopš dzimšanas dzīvo Azarmolā, tālu no kolhoza centra. Trīsreiz taujājām uz turieni ceļu, braucām norādītajā virzienā. Patisēbā ceļa nébija, braukšanai izvēlējāmies līdzēnākos arumus. Pēdējais aptaujātais teica, ka Skrāgis rīta pusē manīts Laziņu veikalā, tagad, droši vien, jau būšot mājās.

Braucam pa grāmbainiem arumiem, cieši turēdamies pie mašīnas sēdeklīem, lai neizdauzītu zobus.

Priekši klunkuro kāds veikls. Piebraucot tuvāk, reizums, ka viņš somā nes maizes klapīņus. Tātad — ja ne veikala. Vai Skrāgis?

— Esmu tas pats — Skrāgis, — atbild gājējs.

Tālāk līdz vinentulajām mājām plašā līdzēnumā ejam kopā. Atvilkusi elpu, siltajā istabā varam sākt sarunu par dzīvi.

— Vispirms, kāpēc jums tāds šajā pusē neparasts uzvārds — Skrāgis?

— Mani senči ir ienācēji no Kurzemes. Apkaimē to nebija mazums. Netālu, pie Nīcgales ceļa ir vēl saglabājusies luterānu baznīciņa. Mani vecēvs un tēvs kungu laikā, gadsimtu mijā līzarmolā līda līdumus, seidoja tīrumus, iekopa zemi. Labi dzīvojām savā jaunuzceltajā viensētā ar 16 hektāriem zemes. Tēvam bijām divi dēli un divas

meitas. Visiem pietika darba mājās. Bija maize, lopi, vajadzīgais lauksaimniecības inventārs, labības kuļmašīnu un linu paisījamo mašīnu ieskaitot. Stipra bija mūsu dzimta, un būtu tā viensētā dzīvojuši, kopuši savu zemīti, ja ierausto dzīves ritmu neizjauktu neparastās pārmaiņas.

1940. gadā, Latvijā ieņākot sarkanajai armijai un nodibinot padomju varu, jaunie pagasta ierēdņi uz Skrāgiem skatījās greizi: ja ne kā uz budžiem, tad kā uz pusbudžiem noteikti. Dzīves nebija, arī iebrūkot vāciešiem. Aplika lielām nodevām. Abus jaunos Skrāgus — brāļus Edvardu un Voldemāru — iesauca armijā. Lieļa laime, ka, izgājuši fronti un vēlāk, nokļūstot padomju gūstā, lēgerus, palika dzīvi un atgriezās mājās. Bet savu zemīti koht pienācās tikai pāris gadu. Sākās kolhozu laiks.

Edvards Skrāgis kolhozā nostrādāja 40 godus. Sāka lauku brigādē, aizpērn 79 gadu vecumā darba gaitas biedza labības kaltē. Ir viņam goda raksti, pateicības, citi darba entuziasmu apliecināši dokumenti, bet ko tas dod, jo par lielo strādāšanu maksāts maz, vecumā nevar izstiept roku pirkstus, naktis — gulēt, jo neganti sāp pārpūlētās kējas.

Kad dibināja kolhozu, pagasta varas vīri sādžniekiem solīja:

— Viss būs jūsu kopīgā lietošanā, viss piederēs jums: zeme, meži, ūdeni.

Tagad šī kolektīvā saimniekošana redzama: zeme sabendēta, meži iznīcināti, ūdenskrātuves piesārnotas tā, ka tajās pat vardes un vaboles vairs nedzīvo. Kalupes ezers, kas bija tik bagāts zivim, tagad ir pusmiris.

Azarmolas sādžā dzīvoja

devīnās stipras ģimenes. Bija iekopti augļi tirumi, bija ceļi — pašu taistīti un uzturēti kārtībā. Lauku cilvēki turas pastāvīgā dzīves vietā, nemēdz kļainot par pasauli. Un būtu šejienes sādžnieki savās viensētās dzīvojuši mūži, ja ne kolhozu iekārta. Kopus darbā neko nevarēja nopelnīt, uz pushķektāra piemājas zemes lopus ļāva turēt iero bežotā skaitā. Un jaunie aizklīda projām. Vecie pamazām apmira.

Un tad vēl nāca lielā meliorācija. Saņēmuši naujas kompensāciju par būvēm, no Azarmolas aizgāja visi iedzīvotāji, izņemot Skrāgus.

Skaista vieta — Azarmola. Melioratori pataupījuši varenos simtgadīgos ozolus, liepas, un šie koki stāv kā piemineklī, atgādinādami, ka te reiz dzīvojuši cilvēki. Aiz grāvja rēgojas sakritušu māju puduris. Jautāju Edvardam Skrāgim:

— Kas bija šo māju saimnieks?

— Eliašs Znotiņš, — viņš skaidro. — Mūža nogale

dzīvoja viens. Nomira. Pēc tam, palikušas bez aprūpes, sapuva un sagruva mājas.

No pārējām Azarmolas viensētām nav palicis ne pakša, ne citas piemīnas. Viscauri — vienlaidus no meliorēts nepārredzams lauks. Bez dzīvības, vienīmulš, mūsu videi nepiemīnams.

Edvards Skrāgis, viņa brālis Voldemārs ar sievu Irmu dzīvo vienā mājā un vienā saimē. Visiem trim pie nācis vecums, iedragāta veselība un spēka vairs nav. No mājlopiem tur tikai gotiņu. Arī tai grūti sie nu sagādāt. Bet kolhozā Skrāgi nodeva divus zirgus, trīs govis, kuļmašīnu, plaujmašīnas, ratus, labības sēklu. Visu to, ko pieprāsīja.

Skrāgi — vieni no tiem retajiem rajonā, kuru mājās garajos ziemas vakaros gaismeklis ir petrolejas lampa. Bet ja saplīst lampai stikls, ja nevarēs no-

ATTĒLĀ: Edvards Skrāgis un viņa brāla Voldemāra sieva Irma savās mājās Azarmolā.

Jāna SILICKA

pirkst petroleju? Ko tad? Sveces pēdējā laikā nav dabūjamas. Jāatgriežas senču laikos — pie skalū uguns.

Maizi iztikai Skrāgi pērk 4 kilometrus attālajā Laziņu veikalā. Vienā reizē dod tikai pāris kukulišus. Tā ka ceļš uz veikalu jāmēro vismaz divreiz nedēļā. Bet ja nebūs spēka uz veikalu aiziet? Vai badā mirt?

Tāda mūsdienās ir dzīve veciem, nespējīgiem laudīm nomalojus laukos. Azarmolā ziemas laikā reti kad iegriežas cilvēks. Vasara vēl kāds atbrauc uz ezeru zvejet. Skrāgi bija priecīgi par mūsu ierašanos, uzņēma kā sen gaidītus ciemiņus. Cilvēks satika cilvēku. Parunājās, un ap sirdi kļuva vieglāk.

Skrāgi ir pēdējie Azarmolā. Pēdējie mohikāni šajā tagad jau mirušajā, bet kādreiz dzīvības pilnajā sādžā. Viņi savu mūžu līdz galam vēlas nodzīvot te — visu aizmirstajā Azarmolā.

Jānis GURGONS

gadā «Valdibas Vēstnesi» iespiesto runu citātl.

Patikams jaunums mums — sievietēm — ir R. Riekstiņa grāmata «Adījumi», kura piedāvā 800 adījuma rakstus. Rakstu paraugiem pievienoti tehniskie zīmējumi, kuru skaidrojums dots latviešu un krievu valodā.

Katra namāmātē zinās, ka ātrāk un ērtāk ir klāt auksto galdu. Ar 10 baušiem namāmātēm, ar galda klāšanas kānoniem un uzskodu receptēm iepazīsimies M. Āriņas grāmatā «Aukstais galds».

Latviešu gleznotājiem R. Pinnim un A. Bauškiniekam veltīti krāšņi albumi.

«Teātra bileses» ir dārītās. Bet, lai redzētu, kas notiek aiz kulisēm, dažās maksātu vēl krietni vairāk, saka A. Briedis un ieteic par velti pālasit kuriuzus no aktieru dzīves «Teātra anekdotēs».

Ar Zīmgales, Kuldīgas, Ventspils un Alsungas sievu sagāsām, vainagiem, galvas segām, nezēkām un to darināšanu ienāzīslīna faksimīla izdevumi «Novadu tēripi».

M. JELISEJEVA
rajona centrālās bibliotēkas ve-
cākā bibliogrāfe

RAJONA SKOLĀS

tu priekšmetu skolotāji, kuri interesējas un rūpējas par veselības jautājumiem skolās.

J. Žilko ierašanās mērķis — informēt par iespējām arī 2. klasi ieviest skolās veselības stundas. Interesentiem par šo tēmu tiks organizēti speciāli kurssi.

23. janvāri notika arī rajona TIN padomes sēde. Tajā darbam par izglītības nodalas organizatoriskā centra vadītāju tika apstiprināts Andrejs Zagorskis. (Līdz šim — pasniedzējs Jaunaglonas lauksaimniecības skolā.)

Joprojām aktuāls ir jautājums par to, kas izglītības nodalā veiks pirmsskolas bērnu iestāžu instruktora pienākumus.

24. janvāri izglītības

nodaļa sanēma republikas Ministru Padomes lēmumu «Par izglītības iestāžu darbinieku darba samaksas pilnveidošanu». Lēmums paredz algas paaugstināju mu skolu un pirmsskolas bērnu iestāžu darbiniekiem — pedagogiem, iestāžu vadītājiem un tehniskajiem darbiniekiem. Darba alga apjoms skolotājiem būs atkarīgs gan no izglītības līmenā (vidējā speciālā, augstākā u. tml.), gan arī iestāžu vadītājiem — no audzēknu skaita tajā.

Skaidrs beidzot, ka skolotāji, lieti noderēs B. Strauka grāmata «Individuālais darbs». Krājumu var izmantot arī viejojo Tautas deputātu padomju izpildkomiteju, nodaļu un pārvalžu darbinieki.

Viena no interesantakajām personībām Latvijas vēsturē, kuri tiek minēta jau nepilnā gadsimtu, ir K. Ulmanis. Nu ir pie nācis briedis, kad bibliotēkā katrs pats vares iepazīties ar grāmatu «Kārlis Ulmanis. Atziņas un runu fragmenti». Tā ir pirmā Latvijā izdotā izlase, kurā bez ag rāk grāmatās publicētā, ietverti arī 30. gadu beigas un 1940.

Vai vēlaties iegūt draugus un iepatikties cilvēkiem? Ar cilvēku savstarpejo attiecību lielo nolēpumu mūs iepazīstina D. Kārnegi grāmata «Kā iegūt draugus un iepatikties cilvēkiem.» Autors norāda, ka, ja vēlamies no šīs grāmatas maksimālu labumu, jāievēro viena obligāta prasība, būtiska un nesalīdzināmi svarīgāka nekā jebkurš likums. Protī, atkārtojiet pats sev nemītīgi: «Mana populāriātē, manā laime un pašvertības apziņa lielā mērā atkarīga no manas prasmes attiecībā ar cilvēkiem.»

Lasītājiem, kuri strādā individuālo darbu, vai gātavojās to uzsākt, lieti noderēs B. Strauka grāmata «Individuālais darbs». Krājumu var izmantot arī viejojo Tautas deputātu padomju izpildkomiteju, nodaļu un pārvalžu darbinieki.

Viena no interesantakajām personībām Latvijas vēsturē, kuri tiek minēta jau nepilnā gadsimtu, ir K. Ulmanis. Nu ir pie nācis briedis, kad bibliotēkā katrs pats vares iepazīties ar grāmatu «Kārlis Ulmanis. Atziņas un runu fragmenti». Tā ir pirmā Latvijā izdotā izlase, kurā bez ag rāk grāmatās publicētā, ietverti arī 30. gadu beigas un 1940.

S. J.

Jaunumi grāmatu plauktā

Vakars. Skola — klusums, un tikai retumis dzirdamas bērnu balss, kuras mani aizved uz Ivana Andrejeva kabinetu. Vairāk nekā 20 gadus viņš šeit vada elektronikas un automātikas pulciņa nodarbiņas.

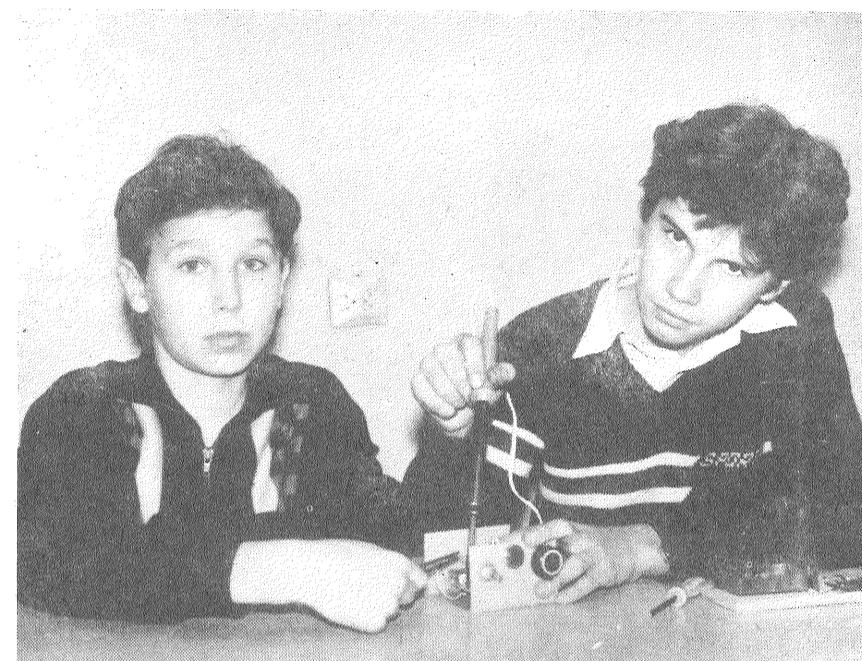
Sarunā ar pulciņa vadītāju un skolēniem noskaidrojas, ka bērnu intereses atklājas fizikas stundās, bet tiek iemiesotas šeit, pulciņā. Protams, šīs nodarbiņas ne jau katram ir pa spēkam, jo prasa neatlaidību, vēlēšanos nodarboties ar jaunradi, fantazēt un, protams, būt disciplinētiem. Bezatbildību Ivans Andrejevs nesieš. Tāpēc daži no pulciņa aiziet, bet tie, kuri paliek — uz visiem laikiem.

Ivans Andrejevs ar siltām jūtām atceras bijušos pulciņa locekļus. Katra bērna rokām konstruēta ierīce — viņam vesels notikums. Lūk, zvanišanas ierīce «elektroniskā lakstīgala», sirēna, kuru vienmēr izmanto cīviņi aizsardzības apmācību nodarbiņās, pārsležēji eglitei, skaņas generatori. Bet aiz šiem konstruējumiem — to izgudrotāju sejas.

Daudz labu vārdu teikts Artūra Kazarina un Pjotra Lipinika adresē, kuri nu jau beiguši Tehnisko universitāti un strādā specialitātē, ar ko pirmā iepazīšanās notika šeit, pulciņā.

Uz mirkli Ivans Andrejevs aizdomājas, bet pietiek pamest skatu uz plauktos novietotajām ierīcēm, kā atmiņā ataust jauni vārdi un uzvārdi. Jānis Lipiniks

Gaida fantazētājus un neatlaidīgos

Pulciņa bijušais dalībnieks Ievans Ustinovs un 7. b klases skolēns Nikolajs Saboltass.

(acīmredzot tā ir gimenes aizraušanās), Genādijs Gusevs, kurš pašreiz strādā televizoru darbnīcā. Uz pulciņu savulaik nāca arī meitenes. Šo skaņas generatoru konstruējusi Taņa Kolosova. Varbūt tas arī noteica skolnieces izvēli. Viņa absolēja Daugavpils Pedagoģiskā institūta Fizikas un matemātikas fakultāti un strādā mūsu skolā par skolotāju.

Bērnu balsis liek mums atgriezties no atmiņām.

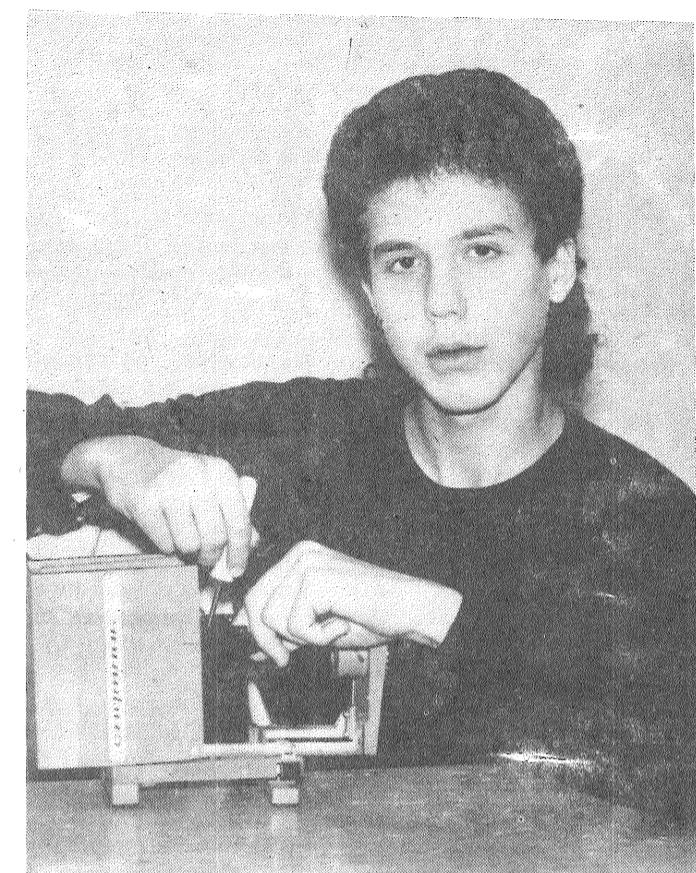
Sāku uzmanīgi vērot skolēnu darbošanos. Katrs aizņemts ar ko citu. Viens pētīshēmu, otrs rökās lodāmurs, trešais kaut ko rāda un skaidro.

Uz šejieni ceļu neaizmirst Ievans Ustinovs. Bieži iegriežas ciemos, atnāk, lai palīdzētu iesācējiem, bet dažreiz arī pašam nepieciešama konsultācija, jo strādā kontroles, mērinstrumentu un automātikas laboratorijā. Nopietnas, koncentrētas sejas, domīgs skatiens, vē-

lēšanās strādāt — tas viss šeit redzams un jūtams.

Pašlaik bērni nemas ar ierīcēm, kas reagē uz pieskārieniem. Tās var izmantot sardzes signalizācijās. Turpinās darbs pie elektroenerģijas automātiskās ieslēgšanas un izslēgšanas ierīcēm. Tās palīdz taupīt strāvas patēriņu. Bērni ar patiku konstruē muzikālās iekārtas.

Pulciņa dalībnieki, pie mēram Viktorijs Jasnogorodskis, sniedz lielu palīdzību skolas mācību tehnisko li-

10.b klases skolnieks Viktorijs Jasnogorodskis remontē projektoru.

V. MOROZA foto

dzekļu remontā. Ne tāzī vien viņi piedalījušies skolas, rajona un republikas mēroga izstādēs, guvu godalgas.

Izmantojot gadījumu, Ivans Andrejevs pateicās par palīdzību pulciņa materiālajā nodrošinātibā biokimiskās rūpniecības un māju būves kombināta kontroles un mēraparātu dienestiem.

Jonīšijs SMIRNOVS,
Līvānu 2. vidusskolas
7. a klases audzēknis

Televīzija

PIEKTDIEN, 1. FEBRUARI MASKAVAS I PROGRAMMA

5.30 — «Labriti» 8.00 — Multiplikācijas filma. 8.20 — Mākslas filma «Bīstamais vecums». 10.05 — Koncerts. 10.15 — «Līdz 16 un vecākiem», 11.00 — «TZD». 11.15 — Mūzika ēterā. 14.00 — «TZD». 14.15 — Mākslas filmas «Slimīca pilsētās normālē» 14. sērija. 15.15 — «Mūsu draugs Rōmens Rolāns». 15.35 — Mākslas filmas «Sniega karalienes noslēpums». 2. sērija. 16.45 — Mūsu dārzs. 17.15 — 1991. gads — Mocarta gads. 17.30 — Programma «VID». 17.45 — Mākslas filmas «Rezidenta klūða» 1. un 2. daļa. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Programma «VID». Pārtraukumā — 22.45 — «TZD». 0.00 — Mākslas filma «Marks Tvens ir pret».

MASKAVAS II PROGRAMMA
7.00 — Rīta vingrošana. 7.45 — Mācību programmas. 11.10 — Mākslas filmas «Atspēkojums» 3. sērija. 12.25 — Krievijas dokumentālais ekrāns. 13.55 — Koncerts. 16.00 — «Prognoze ritienai». 16.20 — Sports visiem. 16.35 — Koncerts. 18.10 — «Vilciens saucas «Krievija»». 1. filma. 18.50 — Kolāza. 18.55 — «Labu nakti, mazulī!» 19.10 — «Vilciens saucas «Krievija»». 2.

filma. 20.00 — «Laiks» 20.45 — KPFSR Augstākās Padomes sesija. 22.45 — Mākslas filmas «Atspēkojums» 3. sērija.

**SESTDIEN, 2. FEBRUARI
MASKAVAS I PROGRAMMA**

5.30 — Dzied L. Rjumina. 6.00 — Multiplikācijas filma 6.15 — Sports visiem. 6.30 — Ritmiskā vingrošana. 7.00 — Rīta izklaidejošā programma. 7.30 — Mūsdārzs. 8.00 — «TZD». 8.15 — Koncertfilma. 9.10 — «Vārds». 10.55 — Mākslas filmas «Brīvais vējs» 1. un 2. sērija. 13.00 — Zinātniski populāra filma «Zemes ainavas». 4. sērija «Tropu meži». 14.00 — «TZD». 14.15 — «Burda moden» piedāvā. 14.45 — «Pakāpieni». 16.00 — Mākslas filma «Zelta pīle». 17.00 — Starptautiskā panorāma. 17.45 — Dokumentāla muzikālā filma «Sirms rokenrols» (Itālija). 18.40 — Mākslas filma «Melanoliskais valsis». 20.00 — «Laiks». 20.45 — «TF» studija. «TF» studijas konkurs. Tikšanās ar populāriem kinoaktieriem. Multiplikācijas filma «Durvis sienā». 22.45 — «TZD». 23.00 — Studijā «TF». 23.40 — «Dejas, dejas, dejas...» 00.10 — Mākslas filmas «Zelta minas» 1. sērija. 01.15 — Koncerts.

MASKAVAS II PROGRAMMA
7.00 — Rīta vingrošana. 7.15 — Koncerts. 8.00 — Krievu valoda. 8.30 — Dokumentālā filma «Prutās meridiāns». 9.00 — Videokanāls «Sadraudzība». 12.30 — Krievijas televīzijas program-

ma. 16.00 — XVIII gadsimta mākslas darbu izstāde Drēzdenes galerijā. 16.45 — Pedagoģija vienīm. 17.45 — TV par TV. 18.45 — Krievijas parlamenta vēstnesis. 19.00 — «Labu nakti, mazulī!» 19.15 — PSRS čempionāts volejbolā sieviešiem «Urāločka» — ACSK. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Filmzīrade «Hannuma». 23.05 — Koncertfilma.

**SVETDIEN, 3. FEBRUARI
MASKAVAS I PROGRAMMA**

7.00 — «TZD». 7.15 — Ritmiskā vingrošana. 7.45 — Sportlotto izloze. 8.00 — «Rīta agrumā». 9.00 — «Tēvzemes sardzē». 10.00 — Rita izklaidejošā programma. 10.30 — Ceļotāju klubs. 11.50 — Lauku dzīve. 12.50 — PSRS čempionāts hokejā. ACSK «Dinamo» (Maskava). 2. un 3. periods. 15.00 — Mākslas filma «Ligava bez pūra». 16.25 — «Palīdzīgi pats sev». 17.10 — «Volts Disney piedāvā». 18.00 — Multiplikācijas filma «Nolādētā grāmata». 18.35 — Mākslas filma «Dieva sods». 20.00 — «Laiks». 20.45 — «Arkādijs Arkanovs ar draugiem un draugiem». 23.05 — «TZD». 23.20 — «Muzikālais līsts». 00.20 — Mākslas filma «Zelta mina» 2. sērija.

MASKAVAS II PROGRAMMA

7.00 — Rīta vingrošana. 7.20 — «Ekrānā — dienests 01». 7.45 — Koncerts. 8.00 — Dokumentālā filma. 8.30 — Krievijas televīzijas programma. 12.00 — PSRS čempionāts hokejā. ACSK «Dinamo» (Maskava). 1. periods. 12.40 — Dž. Verdi. «Traviata». 14.35 — Estrādes izklaidejošā programma «Āzijas balss». 2. daļa. 16.00 — Starptautiska programma «Planēta». 17.00 — Neliels koncerts. 17.10 — K. Lavrentjeva filmas. 18.30 — Multiplikācijas filmas. 18.55 — Kolāza. 19.00 — «Labu nakti, mazulī!» 19.15 — KPFSR pilsētu televīzijas studijas «Tuja». 20.00 — «Laiks». 20.45 — Autortelevisija. 22.45 — Borisa Stokolova koncerts. 23.20 — Dzīvs.

RĒZEKNES EKSKURSIJU BIROJS 1991. gadā piedāvā celazīmes ar pilnu apkalošanu ceļojumu maršrutiem:

Jalta, Sevastopole, Pjatigorska, Volgograda, Kišineva, Taškenta—Samarkanda—Buhāra, Erevāna, Ordžonikidze—Tbilisi, Krasnojarska, Soči, Stavropole, Murmanska, Minska, Šauli, Smolenska, Vitebska, Kaliningrada, Maskava, Orehovoziuje, Leningrada.

Mūsu adrese: Rēzekne, Brīvības ielā 3. Tālruni: 23529, 22428.

JERSIKAS PAGASTA IZPILDKOMITEJA steidzīgi aicina darbā PASTNIEKU Līvānu zonā.

Zvanīt 46616 vai 42760 vakaros.

PREILU 1. VIDUSSKOŁA izsludina konkursu uz KOMERCDIREKTORA vietu.

Nepieciešama augstākā ekonomiskā vai finansu izglītība. Alga 430—500 rubļu.

Pieteikties pie direktora (var pa tālruni 22749) līdz šī gada 27. februārim.

LĪVĀNU STIKLA FABRIKAI vajadzīgi darbā galvenais mehānikis un sagādes daļas priekšnieks, alga pēc vienošanās.

Izziņas Līvānu stikla fabrikas kadru daļā, tālruni 43171, 44479.

PARDOD govī Kirova kolhoza Vilcānos. Boriss Kitajevs.

PERK ūdens. Zvanīt 92929.

IRE divistabu vai trīsistabu dzīvokli ar ērtībām. Samaksa un laiks pēc vienošanās. Zvanīt 23207.

Tēva mūžs ir bērnu mūžs pārkalts, Tēva mūžs nu viņos tālāk zied. Izsakām dziļu līdzjūtību Andrim Zosaram sakārā ar TEVA nāvi. Iekšlietu dalas, VDK kolektīvi.

Paldies tev, māt, par tavām milām rokām, Par silto pagalvi, ko tu man klāji.

(J. Osmanis)
Esam skumju brīdi kopā ar Vitāliju Cirsenieku, izvādot MĀMUĻU smiltājā.

Mājas kaimīgi

Gadi aiziet klusi, klusi. Matos sniegi snieg. Saka sirds — es nogurusi. Lai nu miers man tiek.

Skumju brīdi esam kopā ar piederīgajiem, FRANCI USACKI smiltājā izvādot.

Kopsaimniecības «Vanagi» kolektīvs

Sniegi un puteņi pakalnus klāj, Celji, kas staigāti, atvadas mājā. Izsakām līdzjūtību Vitālijam Cirseniekiem, MĀMUĻU smiltājā pavadot.

Stabulnieku mednieku kolektīvs

Stāv ozols tiruma majā, Viņš tavam tētiņam bijā dārgs. Sei izauga viņa lini, Sei nodila darba svārks.

(I. Ziedonis)
Kad baltas sveces raud uz tēva kapa, esam kopā ar Antonīnu Jermāļenku sāja vissmagakājā briji.

Arodbedrijbas ietona korpīteja

Galvenais redaktors Pēteris Pizelis

Liklaksts «Novadnieks» iznāk kopš 1990. gada 29. martā.
REDAKCIJAS ADRESĀ: 228250, Preiļi, Aglonas ielā 4.

Vēlēšanu uzzīļumā: 22305.
Izdevējdarbības licence Nr. 020069.
Iespējoties reaģētās apjomības «Līfīta» Daugavpils tipogrāfijā.
Valkas ielā 4, Olsetespilddzirnavi, Viena nos. Iespējoties.
Nedēļas (2034) eksemplāri (izmaksu vienādi 9.043 eksemplāri).
Izvādu valodā 2.991 eksemplārs).
Pārējie 111.

Izdevējs 58169.